

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

Moravské nám. 6, 657 40 Brno, tel: 542 532 311, ID datové schránky: wwjaa4f
fax: 542 532 361, e-mail: podatelna@nssoud.cz

kontaktní osoba: Pavla Dvořáčková, telefon: 542 532 387

Správa úložišť radioaktivních odpadů
Dlážděná 6
110 00 Praha 1

Calla – Sdružení za záchranu prostředí, zapsaný spolek
Fráni Šrámka 1168/35
370 01 České Budějovice

Brno, 21. 11. 2018
č. j. 2 As 377/2018 – 12

Informace o řízení

Kasační stížnost k vyjádření ve lhůtě 14 dnů

V právní věci žalobců: **a) Obec Hojkov**, se sídlem Hojkov 64, Dušejov, **b) Městys Nový Rychnov**, se sídlem Nový Rychnov 87, Nový Rychnov, **c) Obec Milíčov**, se sídlem Milíčov 56, Dušejov, **d) Obec Cejle**, se sídlem Cejle 100, Batelov, **e) 2. Alternativa, zapsaný spolek**, se sídlem Nový Svět 78, Dolní Cerekev, všichni zastoupeni Mgr. Pavlem Douchou, advokátem se sídlem Mezibranská 7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Správa úložišť radioaktivních odpadů**, se sídlem Dlážděná 6, Praha 1, **II) Calla – Sdružení za záchranu prostředí, zapsaný spolek**, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2015, č. j. 2994/M/15, 61870/ENV/15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, č. j. 5 A 190/2015 – 97.

Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 20. 11. 2018 kasační stížnost žalovaného. Kasační stížnost Vám zasíláme v příloze s tím, že se k jejímu obsahu můžete vyjádřit **ve lhůtě 14 dnů** ode dne doručení tohoto přípisu.

Věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod **spisovou značkou 2 As 377/2018** a v souladu s rozvrhem práce se věcí bude zabývat, projedná jí a rozhodne **2. senát Nejvyššího správního soudu** ve složení: **JUDr. Karel Šimka, JUDr. Miluše Došková a Mgr. Eva Šonková**. V případě dlouhodobé nepřítomnosti některého ze členů uvedeného senátu může být senát doplněn některým ze soudců **1. senátu, kterými jsou JUDr. Marie Žišková, JUDr. Josef Baxa, JUDr. Lenka Kaniová a JUDr. Filip Dienstbier**. Pokud dojde ke změně rozvrhu práce, jsou o těchto změnách aktuálně podávány informace na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz). Některé úkony v řízení před soudem mohou vykonávat též asistenti soudců [§ 29a jednacího řádu Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz)].

Máte-li za to, že některý ze jmenovaných soudců Nejvyššího správního soudu je z projednávání této věci vyloučen pro svůj poměr k věci, k účastníkům, nebo k jejich zástupcům (§ 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), můžete namítnout jejich podjatost v propadné lhůtě **jednoho týdne** ode dne doručení tohoto vyzoomění. Pokud bude senát doplněn jiným soudcem, nebo vznikne-li důvod podjatosti až v průběhu řízení, počítá se tato lhůta od okamžiku, kdy účastník řízení důvod podjatosti zjistí. O námitce rozhodne jiný senát Nejvyššího správního soudu.

Výše uvedenou spisovou značku uvádějte, prosím, na všech písemnostech zasílaných Nejvyššímu správnímu soudu vztahujících se k této věci.

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
asistent soudce

Za správnost vyhotovení
Markéta Smetanová

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD
Moravské nám. 6
602 00 Brno

Příloha: Kasační stížnost

MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Vršovická 65, 100 10 Praha 10 - Vršovice

Naše č. j.: MZP/2018/430/565

Nejvyšší správní soud v Brně

Moravské náměstí 6

657 40 Brno

V Praze dne 19. listopadu 2018

Stěžovatel: Ministerstvo životního prostředí,
Vršovická 65, 100 10 Praha 10 – Vršovice

Žalobci:

- a) **Obec Hojkov**, se sídlem Hojkov 64, 588 05 Dušejov
- b) **Městys Nový Rychnov**, se sídlem Nový Rychnov 87,
394 04 Nový Rychnov
- c) **Obec Miličov**, se sídlem Miličov 56, 288 05 Dušejov
- d) **Obec Cejle**, se sídlem Cejle 100, 588 51 Batelov
- e) **2. Alternativa, zapsaný spolek**, IČO: 22894942,
se sídlem Nový Svět 78, 588 51 Dolní Cerekev

všichni právně zastoupeni:

Mgr. Pavlem Douchou,
advokátem

zapsaným v seznamu advokátů pod ev. č. 14553
vykonávající advokacii jako společník společnosti
Doucha Šíkola advokáti s.r.o.
se sídlem Mezibranská 979/7,
Praha 1, PSČ 110 00

Žalovaný: Ministerstvo životního prostředí,
Vršovická 65, 100 10 Praha 10 – Vršovice

Za účasti:

- 1) **Správa úložišť radioaktivních odpadů**, se sídlem Dlážděná 1004/6, Praha 1,
zastoupená advokátem Mgr. et. Mgr. Janem Kořánem, se sídlem Opletalova 55,
Praha 1
- 2) **Calla-Sdružení za záchranu prostředí, zapsaný spolek**, se sídlem Fráni
Šrámka 1168/35, 370 01 České Budějovice

KASAČNÍ STÍŽNOST

**podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního proti rozsudku
Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, č. j. 5 A 190/2015-97**

D v o j m o

*Podání je osvobozeno od poplatku podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb.,
o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.*

Přílohy: 1. doklad o právnickém vzdělání stěžovatele a jeho pověření k jednání před
správními soudy

I.

Kasační stížnost

Dne 7. 11. 2018 vydal Městský soud v Praze (dále jen „soud“) rozsudek č. j. 5 A 190/2015-97 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2015 (správně ze dne 10. 9. 2015), č.j. 2994/M/15, 61870/ENV/15 (dále jen „rozhodnutí stěžovatele“).

Napadeným rozsudkem došlo ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného, tj. Ministerstva životního prostředí jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 24. 10. 2014, č.j. 1738/560/13, 67666/ENV/13 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014“), kterým bylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) a stanoveno průzkumné území pro zvláštní zásahy do zeměské kůry Hrádek.

Stěžovatel tímto brojí proti napadenému rozsudku, neboť se domnívá, že jsou dány důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, tj. stěžovatel tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tj. stěžovatel tvrdí, že je dán důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Tyto důvody kasační stížnosti konkretizuje stěžovatel podrobně dále.

Stěžovatel také upozorňuje Nejvyšší správní soud na jeho rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č.j. 4 As 155/2018-62, kterým byla zamítnuta kasační stížnost obcí a spolků proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015-129). Tímto rozsudkem byl potvrzen právní názor Městského soudu v Praze v uvedeném rozsudku, který je v souladu s právním názorem stěžovatele v této kasační stížnosti proti napadenému rozsudku.

II.

Zachování lhůty pro podání kasační stížnosti

Stěžovatel konstatuje, že napadený rozsudek soudu byl stěžovateli doručen do jeho datové schránky ve středu dne 7. 11. 2018. Lhůta pro podání kasační stížnosti uplyne ve středu dne 21. 11. 2018.

Stěžovatel tedy podává kasační stížnost včas.

III.

Povinnost stěžovatele prokázat vysokoškolské právnické vzdělání

Stěžovatel tímto prohlašuje, že tuto kasační stížnost činí prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří mají vysokoškolské právnické vzdělání, a to prostřednictvím podepsané ředitelky odboru právního a řízení státní správy JUDr. Jiřiny Novákové.

Doklady o dosaženém vzdělání a pověření k jednání před správními soudy přikládá stěžovatel k této kasační stížnosti.

IV.

Spis stěžovatele

Stěžovatel zašle zdejšímu soudu spis v dané věci poté, co mu bude doručen od soudu, který vydal napadený rozsudek.

V.

Důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy je dán důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

1. Z napadaného rozsudku vyplývá (bod 41 a násl.), že soud shledal jako oprávněnou námitku žalobce, že při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území.

Soud poukázal na rozsudek ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, a konstatoval, že v konkrétně posuzovaném případě rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (tj. rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014) postrádají úvahu nad potenciálními dopady výstavby hlubinného úložiště v nejobecnější rovině a zdůvodnění, proč by další veřejný zájem na zabránění těchto potenciálních dopadů neměl převýšit zájem na průzkumu a následném využití území pro výstavbu hlubinného úložiště.

V bodě 43 napadeného rozsudku soud uvedl, že: „V daném případě se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zabývají pouze posuzováním ovlivnění jiných veřejných zájmů v rámci etapy průzkumu, při rozhodování o stanovení průzkumného území. Míru zájmu na následném využití předmětného území s dalšími veřejnými zájmy nikterak nepoměřují a zcela chybí úvaha a závěr o tom, že zde neexistuje jiný veřejný zájem, který by mohl převýšit zájem na následném využití předmětného území pro výstavbu hlubinného úložiště. Soud se nedomnívá, že takové posuzování by bylo čistě spekulativní, neboť základní podmínky, parametry a vlastnosti fungování hlubinného úložiště jaderného odpadu budou platné v každé lokalitě.“

Dále se v napadeném rozsudku (bod 46) soud zabýval posouzením veřejných zájmů v uvedeném smyslu, když soud mimo jiné uvedl: „Soud souhlasí s tím, že stanovené průzkumné práce nejsou s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v rozporu, ovšem takový závěr již nevyplývá z napadeného rozhodnutí ve vztahu požadavků na ochranu přírody a krajiny a následného využití předmětného území. Jak již bylo konstatováno výše, na jednotlivé fáze přípravy výstavby hlubinného úložiště nelze nahlížet jako na samostatná řízení a bylo povinností správních orgánů poměřovat veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a veřejný zájem na vybudování hlubinného úložiště již při rozhodování o stanovení průzkumného území.“

2. Podle názoru stěžovatele však soud ustanovení § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „geologický zákon“), (jakož i znění výše uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu), nesprávně interpretoval a aplikoval.

3. Dle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona platí, že: „ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum

je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převyší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska“.

Rovněž závěry Nejvyššího správního soudu, uvedené ve shora citovaném judikátu Nejvyššího správního, jsou podle názoru stěžovatele přílehlavé i na stanovení průzkumného území v tomto posuzovaném případě a je třeba je vykládat tak, že správní orgán při rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území může rovněž zohlednit „další veřejný zájem“, a to již ve vztahu k samotnému vybudování úložiště, přičemž dojde-li k závěru, že tento „další veřejný zájem“ převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném vybudování úložiště, nemusí žádosti o stanovení průzkumného území vyhovět.

Z uvedeného tedy plyne, že správní orgán není povinen, vždy a bez dalšího, při rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území posoudit „další veřejný zájem“, který by mohl být v rozporu se samotným vybudováním úložiště, neboť otázka posouzení tohoto „další veřejného zájmu“ ve vztahu k samotnému vybudování úložiště je primárně řešena až v následném řízení o povolení vybudování hlubinného úložiště.

V daném případě by navíc takovéto posuzování bylo čistě formální a teoretické (a tedy postrádající jakýkoliv smysl), neboť otázka, zda (vůbec) bude úložiště v této lokalitě vybudováno a jaké bude mít (případně) parametry, je závislá na výsledcích průzkumu, a to nejen v této, ale i v dalších šesti lokalitách, které byly jako potenciálně vhodné pro vybudování úložiště vytipovány, a kde také osoba zúčastněná na řízení 1) požádala o stanovení průzkumného území.

Aby bylo vůbec možné podle názoru stěžovatele začít uvažovat o vybudování úložiště, je nutné prozkoumat vhodnost předmětné lokality, a k tomu slouží právě stanovení průzkumného území.

4. K uvedenému stěžovatel dále dodává, že pokud je v řízení o stanovení průzkumného území shledán „další veřejný zájem“, který by mohl převýšit zájem na vybudování úložiště, je nepochybně možné i vhodné tento zájem zohlednit při rozhodování o stanovení průzkumného území, avšak pokud uvedené posouzení správní orgán neučiní, není to samo o sobě důvodem, aby soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí o stanovení průzkumného území, jak nesprávně učinil soud v napadeném rozsudku.

Jak vyplývá z rozhodnutí stěžovatele, zabýval se stěžovatel otázkou, zda existuje veřejný zájem, který by převyšoval zájem na provedení průzkumu a na následném (případném) vybudování hlubinného úložiště podle ustanovení § 4a odst. 6 (za spojkou nebo) ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona.

Stěžovatel dospěl k závěru, že takovýto zájem neexistuje, což je výslovně v tomto rozhodnutí uvedeno (viz str. 3 a dále str. 8 a 9 rozhodnutí stěžovatele).

5. Proti interpretaci ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona provedené soudem v napadeném rozsudku stěžovatel dále namítá, že postup podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona je modifikován ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona, dle kterého platí, že při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry se postupuje „obdobně“.

Ustanovení § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, definuje, co se

podle zákona rozumí „zvláštním zásahem do zemské kůry“, kterým je zřizování, provoz, zajištění a likvidace zařízení pro ukládání radioaktivních a jiných odpadů v podzemních prostorech, tj. v daném případě vybudování úložiště.

Ani z ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona přitom nelze dovodit povinnost ministerstva zabývat se otázkou vhodnosti dané lokality pro vybudování úložiště nebo povinnost zabývat se možnými riziky vybudování úložiště v předmětné lokalitě, tím méně pak lze takovou povinnost dovozovat, má-li se podle tohoto ustanovení postupovat toliko „obdobně“.

6. Žalobci v předmětném řízení vznesli celou řadu námitek, kdy argumentovali nejrozličnějšími jinými veřejnými zájmy. Ke vzneseným námitkám stěžovatel uvádí, že je nelze shledat důvodnými, a to především z toho důvodu, že se tyto námitky míjejí s podstatou a smyslem rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014 o stanovení průzkumného území, jakož i následným potvrzujícím rozhodnutím stěžovatele, neboť jde o rozhodnutí, jimiž bylo stanoveno průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry, když smyslem stanovení průzkumného území je zjistit, zda v dané lokalitě existují vhodné přírodní podmínky pro umístění zařízení hlubinného úložiště radioaktivního odpadu.

Rozhodnutím stěžovatele tedy není nijak předjímáno, zda tam zařízení bude umístěno. Smyslem průzkumu je ověřit, zda jsou v dotčené lokalitě vhodné podmínky. Jelikož je třeba stav věci ověřit a postavit najisto, zda jsou v dotčeném území vhodné geologické, geomechanické a jiné podmínky, je třeba průzkumné území vymezit.

Stěžovatel zdůrazňuje, že požadovat v takovémto případě po stěžovateli (jak činí nesprávně soud v napadeném rozsudku), aby se již v této fázi řízení zabýval, byť v obecné rovině, úvahami nad potencionálními dopady vybudování úložiště, je, i ve světle výše citovaných zákonných ustanovení, zjevně nepřiměřené, resp. postrádá logiku – stěžovatel nemůže objektivně uvažovat nad možnými vlivy na možné veřejné zájmy ve vztahu k budoucímu hlubinnému úložišti, jehož konkrétní vlastnosti nemůže stěžovatel znát, neboť tyto vlastnosti budoucího a plánovaného úložiště bude možné stanovit až po ukončení geologického průzkumu dané lokality, která byla vtipována jako obecně vhodná stejně jako další jiné lokality, kde proběhl geologický průzkum za účelem zjištění podmínek pro možné vybudování hlubinného úložiště.

Vznesené námitky ze strany žalobců, které se týkají jiných veřejných zájmů a jejich tvrzené převahy nad veřejným zájmem průzkumu, jsou v podstatě koncipovány tak, jakoby rozhodnutí stěžovatele, resp. jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014 bezprostředně směřovalo k tomu, že v dané lokalitě bude hlubinné úložiště jaderného odpadu umístěno. To však není pravda, neboť rozhodnutí směřují pouze ke zjištění (k zajištění možnosti zjistit), zda jsou v místě vhodné přírodní podmínky nebo nikoliv k jeho umístění.

Za tohoto stavu věci má stěžovatel za to, že všechny námitky žalobců ohledně existence jiných veřejných zájmů, které žalobci uvedli, míří mimo smysl a účel rozhodnutí stěžovatele a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, a žalovaný správní orgán tedy nepochybil, jestliže jim nepřiznal dostatečnou váhu a v podstatě je odmítl, neboť se jimi nemohl objektivně zabývat při respektování požadavku stanoveného v ustanovení § 3 správního řádu, který ukládá správnímu

orgánu rozhodovat na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

7. Stěžovatel tedy s ohledem na shora uvedené odmítá jako zcela nesprávný právní názor soudu, vyjádřený v napadeném rozsudku, že stěžovatel měl již v této fázi řízení povinnost zabývat se potencionálními dopady budoucího úložiště jaderných odpadů, a tyto potencionální dopady poměřovat s dalšími veřejnými zájmy, a pokud tak neučinil, je třeba rozhodnutí stěžovatele zrušit a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel tak je toho názoru, že soud zastává nesprávný právní názor na výklad a aplikaci ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona.

VI.

Petit

S ohledem na to, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby vydal tento

rozsudek:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, č. j. 5 A 190/2015-97, se ruší a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

JUDr. Jiřina Nováková

ředitelka

odboru právního a řízení státní správy